

JURRE

1

De regen slaat tegen het vliegtuigraam, de wolken splijten en het toestel daalt verder. Ik buig voorover. Diep onder me schemeren de contouren van het windmolenpark in zee. De kust komt in zicht, voorbij de duinen rechte kavels en strakke kanalen. Dit land is niet geschapen door een grillige god. Dit land is gemaakt. Afgemeten en aangelegd door mensen met rechthoekige geesten. Ik gaap, de druk in mijn oren wordt minder. De remmen gieren, dan raken de wielren de grond en sla ik naar voren, zak dan weer terug. Het toestel taxiëert in een rustig tempo naar de slurf, tegen de instructies in pak ik mijn mobiel. Geen bereik. Toch toets ik alvast een berichtje in voor Marente. *Geland. Innige kus, Jurre.*

Het vliegtuig remt verder, schommelt na en komt tot stilstand. Een stewardess vraagt om geduld. Mensen luisteren niet, staan op en klappen bagageluiken open. Ik stap het gedrang in het gangpad in en trek mijn handkoffer tevoorschijn, de lange vlucht nog in mijn benen.

Eindelijk gaat de deur open. Tussen kwetterende Braziliaanse passagiers loop ik de slurf in. Grijze lucht valt door de ovale ramen; het is zo'n novemberdag waarop de naderende winter onafwendbaar is. Sinds die ene dag, jaren geleden, heb ik het Nederlandse najaar gemeden.

Ik loop snel, gun mezelf op de loopband geen rust. Pas als een vrouw met drie kinderen de doorgang blokkeert, sta ik stil. Het jongste kind draait rondjes met een speelgoedvliegtuig. De moeder corrigeert hem niet, ik steek mijn arm uit en wil het kind opzij duwen. Zijn onbevangen fantasie weerhoudt me op het laatste moment en mijn hand dwaalt af naar mijn mobiel.

Het bericht is verzonden, er is nog geen reactie. Gisteren hebben we nog geskypet, ze heeft vluchtnummer en- tijd opgeschreven, gekeken welke trein ze moest hebben. Nu wacht ze me op in de aankomsthal. Ik zie haar in gedachten: het lange, donkere haar sluik over haar schouders, die blauwgrijze ogen die haar omgeving nauwelijks lijken op te merken. Ongrijpbaar en fragiel. En juist zij is met een oerkracht in iedere cel van mijn lijf doorgedrongen.

Marente heeft me totaal overrompeld. Ze is anders. Totaal anders dan de vrouwen die ik tot nu toe heb gekend. Braziliaanse vrouwen, bloedmooi, vaak een mix van Europees, Afrikaans en Indiaans bloed. Vrouwen die lichaamscultuur tot kunst hebben verheven en geen mogelijkheid onbenut laten om uitbundig met hun vrouwelijkheid te pronken. Lichamen die me in vervoering brengen. Uitbundige passie – rusteloos vermaak.

Ook de afgelopen weken waren er vrouwen. Ik schonk ze *caipirinhas* in mijn strandrestaurant en zag de uitnodiging in hun ogen. Eén keer ben ik meegegaan. Met Nadia, die al negen jaar af en toe mijn bed deelt. Tot mijn verbazing verveelde ze me en beeldde ik me Marentes lichaam in.

Moet ik Marente vertellen over Nadia? Het is te onbeduidend. Vanaf nu is er niets meer om op te biechten.

Voor de paspoortcontrole staat een rij. Nog geen twee maanden geleden stond ik hier ook, vol verzet tegen een terugkeer in deze tijd van het jaar. Maar het moest. Ma's geheugen ging te snel achteruit en de verhuizing naar het verzorgingstehuis kon niet langer uitgesteld worden. Met tegenzin liet ik het restaurant achter onder de hoede van Francesco. Al in het vliegtuig miste ik het licht, de warmte. De eindeloze avonden vol muziek en dans. *Saudade*, dat onvertaalbare begrip. Smachten naar wat geweest is.

Hoe anders is het nu. Deze keer mis ik niet het land dat ik achterlaat, maar verlang ik naar de vrouw die op me wacht.

De rij schuift verder, tergend traag. Achter me praten twee mannen in de zangerige taal die me de afgelopen jaren zo vertrouwd is geworden. Nog even, dan kan ik Marente weer tegen me aandrukken. Drie weken hebben we. Drie hele weken. Langer kan ik het restaurant niet aan Francesco overlaten. Het moet lukken, zei de makelaar. De woningmarkt trekt aan, ma's huis is zo verkocht. Over drie weken reis ik terug. Met Marente.

Veertien dagen was ik zonder haar in Olinda. Twee weken waarin haar aanwezigheid zich iedere dag sterker deed gelden. Er is geen twijfel meer. Met haar wil ik de rest van mijn leven delen. Zij denkt er net zo over, ik weet het zeker.

Eindelijk sta ik voor de balie. Een Nederlandse in onflatteus blauw strekt haar hand uit naar mijn paspoort en bladert onverschillig door het document.

'Geen openstaande boetes?' vraag ik.

Ze schudt haar hoofd, ik meen een glimlach te zien voor ze haar blik afwendt en verder gaat met de mannen achter me.

Ik loop snel verder. In de bagagehal is het druk, ik spring opzij als een man vlak voor mijn voeten een zware koffer van de band trekt, onderdruk opnieuw de neiging mensen opzij te duwen. Vastberaden loop ik naar de groene doorgang. Twee douanebeambten leunen met hun armen over elkaar tegen een balie, met een kort knikje laten ze me door. De deuren openen zich en ik stap de aankomsthal in, waar een groep pubers met een levensgroot spandoek over de metalen leuning hangt. *‘Welkom thuis Esmee en Misha’*. Ik loop ze voorbij, de drukte in van andere afhalers en zoek naar Marente. Ze staat iets achteraf van de mensenmassa, naast een hoge palm. Als ik haar zie, gaat er een schok door me heen en stopt mijn adem. Ze ziet mij op hetzelfde moment, haar gezicht breekt open in een glimlach. Met een paar passen zijn we bij elkaar. Ik sluit haar in mijn armen, haar lichaam zacht en warm tegen me aan. Het gejoel van de pubers verdwijnt naar de achtergrond.

Met Marente in mijn armen staat de wereld stil.